

Spilleuttaket

Jared visste at Gud var på hans side.

Av Noelle Lambert Barrus
(Basert på en sann historie)

Denne historien fant sted i Frankrike.

Jared driblet ballen over banen. Spillerne løp rundt ham, skoene deres gnisset på gulvet.

“Jeg er fri!” ropte Gabriel.

Jared kastet ballen til Gabriel og fortsatte å løpe. Så kastet Gabriel ballen tilbake. Jared kastet ballen i kurven.

SVISJ!

Den gikk inn!

“Bra jobbet, Jared,” sa treneren etter kampen. “Uttaket til regionallaget er om to uker.”

Jared gliste. Bare noen få spillere ble invitert til å prøvespille for dette laget.

“Uttaket vil være på søndag,” sa treneren. “Tror du at du kan få til det?”

Jareds begeistring forsvant like fort som den kom.

“På søndag?” spurte Jared.

“Ja. Er det et problem?”

Jared tenkte på det. Dette var hans sjanse til å spille på et veldig godt lag! Men søndagene var da han gikk i kirken og fokuserte på Frelseren.

“Søndager er en spesiell dag for meg,” sa Jared. “Men jeg skal snakke med foreldrene mine om det.”

Den kvelden satt Jared på sengen sammen med foreldrene sine. Han kastet basketballen sin i luften mens han tenkte. “Jeg har veldig lyst til å prøvespille for laget,” sa han til mamma og pappa. “Men jeg vil ikke gjøre det på en søndag. Jeg vet at Gud er viktigere enn basketball.”

“Hva kan vi gjøre for å hjelpe?” spurte mamma.

Jared snurret ballen i hendene. “Kan vi holde en bønn sammen?”

Han la bort basketballen sin og knelte ned sammen med mamma og pappa. “Kjære himmelske Fader,” sa han, “jeg har veldig lyst til å prøvespille for dette basketballaget. Men

prøvespillingen er på en søndag! Jeg vet at søndag er dagen jeg gir deg. Hva kan jeg gjøre?”

Etter bønningen hadde Jared en trøstende følelse.

“Hvordan føler du deg?” spurte mamma.

“Jeg går ikke hvis prøvespillingen er på en søndag,” sa han.

“Men jeg har en følelse av at det vil ordne seg.”

To dager senere fikk Jareds mor en e-post. Det sto at uttaket nå ville være på lørdag i stedet!

Jared kunne prøvespille og holde sabbatsdagen hellig! Han visste at vår himmelske Fader hadde hørt bønningen hans.

De neste to ukene trente Jared basketball så mye han kunne. Da den store dagen kom, gjorde Jared sitt beste. Han løp fort mellom spillerne, satte de fleste av sine skudd og jublet for lagkameratene sine.

“Følgende spillere vil fortsette med prøvespilling for laget,” sa treneren etter første runde. “Vær så snill å hør etter navnet ditt.”

Jareds hjerte dunket høyt. Treneren ropte ett navn. Så ett til. Og ett til. Jared kjente at håpet om å komme på laget begynte å synke.

Snart avsluttet treneren listen. Han hadde ikke ropt opp Jareds navn. Jared ville ikke gå videre til neste runde med uttak.

Jared satt på benken utenfor gymsalen og stirret på skoene sine. Han hadde arbeidet så hardt. Men det føltes som om alt arbeidet var bortkastet.

Da mamma plukket ham opp, ristet Jared på hodet. “Jeg kom ikke med på laget.”

Mamma ga Jared en god klem. “Jeg er lei for at det ikke gikk slik vi ønsket,” sa hun.

Jared trakk pusten dypt. Så kom en trøstende tanke til ham.

“Ting vil ikke alltid bli slik jeg ønsker,” sa han. “Men Jesus Kristus vet akkurat hvordan jeg føler meg. Han er på min side.”

Mamma smilte. “Det har du rett i! Han vet hva du føler.”

Jared smilte tilbake. Han var fortsatt lei seg, men han følte seg bedre når han visste at Frelseren forsto hva han følte.

Jared visste at Jesus alltid ville elske og støtte ham. ●

